

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 69

8. novembra 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, skupinové charakteristiky a tajné vojenské udalosti sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty ani ako stanovisko prekladateľa.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 8. novembra 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 69.

Pred niekoľkými dňami, ráno 4. novembra, sa oči sveta upierali na mys Canaveral na Floride. Na rampe 39-A, odkiaľ pred desaťročím štartovali americké lety na Mesiac, stál americký raketoplán pripravený na štart. Podľa NASA mal odštartovať o 7.30 ráno. To, čo sme sledovali, priatelia, bol ďalší reklamný podvod NASA. NASA v ten deň vôbec nemala v úmysle raketoplán skutočne vypustiť.

Raketoplán, ktorý je teraz na myse Canaveral, nie je „Columbia“, ako sa tvrdí — je to cvičný raketoplán „Enterprise“, ako som informoval v júni tohto roku v AUDIO LISTE® č. 65. Je tam z jediného dôvodu: pomôcť NASA získať čas. Práve Enterprise, nie Columbia, sme videli pri dramatickom pristátí v Kalifornii v apríli tohto roku. Väčšina Američanov nevie, že Columbia bola po štarte z mysu Canaveral vo vesmíre zničená.

NASA ďalej získava čas, kým vo White Sands v Novom Mexiku prebiehajú tajné úpravy ďalšieho raketoplánu. Preto teraz vidíme podvody, ako bolo prerušené odpočítavanie 4. novembra. Ako som práve spomenul, NASA nemala v úmysle začiatkom tohto týždňa dovoliť skutočný štart. Chcela však vzrušujúce odpočítavanie, ktoré by udržalo záujem verejnosti a vysvetlilo ďalší odklad.

Kľúčom k reklamnému predstaveniu NASA bol hlavný počítač odpočítavania nazývaný „automatický sekvencer“. Bol zámerne naprogramovaný tak, aby odpočítavanie zdržal v čase T mínus 9 minút a potom ho úplne zastavil iba 31 sekúnd pred štartom. S týmito opatreniami NASA pokračovala v predstieraných prípravách štartu. Niekoľko dní vopred hovorcovia NASA vážne tvrdili, že počasie bude musieť byť v čase štartu takmer dokonalé. Dôvodom, ako nám opakovane hovorili, bolo, že raketoplán možno bude musieť svoj vzlet prerušiť a kľzavým letom sa vrátiť na pristátie na myse Canaveral. Presne tento plán som zverejnil v júni tohto roku v AUDIO LISTE č. 65.

Vojenský plánovači raketoplánu stále aktívne zvažujú čoskoro uskutočniť zámerne prerušený štart a chcú nás pripraviť pre prípad, že ho vykonajú. Dňa 4. novembra však boli prípravy štartu iba predstierané, a preto NASA pokračovala v odpočítavaní a zhoršujúcemu sa počasiu venovala iba prázdne slová. Odpočítavanie bez problémov dospelo k bodu „T mínus 9 minút“ a potom sa zastavilo na poslednú plánovanú prestávku. Hovorili nám, že toto je rozhodujúci bod, v ktorom riadenie štartu buď pokračuje, alebo štart zruší. Novinári naťahovali krky k zhoršujúcim sa oblakom a krútili hlavami. Začalo pršať na divákov 10 míľ od štartovacej rampy; potom dážď dosiahol tribúnu pre významných hostí, ktorá bola k raketoplánu dvakrát bližšie; napokon začal bičovať televíznych reportérov na ich predsunutých stanoviskách, najbližšie k rampe. NASA určite bude musieť štart zrušiť, hovorili. Pre riadenie štartu NASA však v ten deň záležalo iba na samotnom odpočítavaní. Vedeli, že štart nemôže nastať, pretože počítač bol naprogramovaný tak, aby mu zabránil. Preto oznámenie NASA mnohých prekvapilo. Rozhodli sa pokračovať k štartu. Posledných 9 minút odpočítavania využili na polozenie základov toho, čo má prísť.

Najprv počítač odmietol obnoviť odpočítavanie v čase T mínus 9 minút. NASA zakrátko oznámila, že ide iba o problém s programovaním počítača. O chvíľu sa odpočítavanie rozbehlo. Všetko prebiehalo hladko až do času T mínus 31 sekúnd. Potom sa odpočítavanie znova zastavilo. NASA opäť povedala, že ide o programátorskú chybu. Samotný raketoplán bol podľa ich slov v poriadku, ale počítač nedostal správne pokyny.

V tej chvíli, priatelia, tak blízko štartu, išlo o kritický bod odpočítavania. Palivové nádrže raketoplánu boli uzavreté a pripravené; raketoplán bol odpojený od pozemných spojení a chvel sa silou, pripravený vyraziť. Najrôznejšie veci bolo potrebné vypnúť, ochladiť, znova nastaviť a pripraviť na ďalší pokus.

Nasledujúce približne dve hodiny sa televízne správy sústreďovali na to, aké rozhodujúce sú pre raketoplán počítače. Nakoniec zdôraznili jednu základnú myšlienku: aj keď je samotný raketoplán v dokonalom stave, chyba v programovaní jeho počítačov môže spôsobiť niečo neočakávané. Toto je, priatelia, spôsob NASA, ako nás pripraviť, aby sme prijali prípadné uskutočnenie takzvaného „prerušenia letu s návratom na miesto pristátia“. Potom povedia, že všetko spôsobila chyba v programovaní počítača. Zdôraznia, že samotný raketoplán pracoval dokonale, a preto by sa do projektu nemalo zasahovať. Napokon, keď budú pripravení na tretí štart raketoplánu, ubezpečia nás, že všetky počítačové problémy už vyriešili. Toto bol, priatelia, skutočný účel podvodu s odpočítavaním 4. novembra. Teraz pripravili cestu na skorý prerušený vzlet, ak sa rozhodnú vykonať plán, ktorý som zverejnil v AUDIO LISTE č. 65.

Keď štartovací tím NASA dosiahol toto všetko, napokon štart 4. novembra zrušil s inou výhovorkou. Hovoria nám, že hydraulické energetické jednotky nazývané APU potrebujú výmenu oleja a filtrov; a týmto príbehom NASA znovu získava čas. Pomocou jednej výhovorky za druhou sa NASA doteraz darilo opakovane posúvať ďalší štart bez vzbudenia podozrenia verejnosti. Od prvého štartu 12. apríla 1981 už uplynulo takmer sedem mesiacov. Tieto odklady však nemôžu pokračovať donekonečna. Odpočítavanie programu raketoplánov je iba súčasťou oveľa väčšieho odpočítavania — odpočítavania k PRVEJ JADROVEJ VOJNE!

Začiatkom roku 1981 som odhalil, že tunajší americkí bolševici sa vo svojich vojnových plánoch snažia dodržiavať pevný harmonogram. Podľa neho sa má sled vojnových udalostí začať približne v polovici roku 1982. Spustí sa reťaz udalostí, ktorá má napokon vyvrcholiť PRVOU JADROVOU VOJNOU.

Priatelia, zatiaľ sa tohto harmonogramu stále držia. Do polovice roku 1982 zostáva menej než rok, a preto sa vojenský tím raketoplánu čoskoro bude musieť pokúsiť o štart bez ohľadu na nízku pravdepodobnosť úspechu. Čokoľvek skúsia, bude vzhľadom na zdrvivú ruskú vojenskú moc vo vesmíre zúfalou hazardnou hrou. Čas raketoplánu sa však kráti. Voľba sa postupne mení na: buď ho použijú, alebo on príde.

Tunajší štátni socialisti, americkí bolševici, ktorí teraz ovládajú vojenskú politiku Ameriky, zúfalo túžia vrhnúť americký jadrový arzenál proti Rusku. Počas posledných týždňov sa toto vojenské šialenstvo prejavovalo mnohými spôsobmi. Siahajú od rozhodnutia takzvanej Reaganovej administratívy o rakete MX a bombardéri B-1 až po šokujúce vyhlásenia o „obmedzenej jadrovej vojne“. Americké hospodárstvo je zároveň sťahované do inflačnej depresie, aby sa pripravila pôda pre DIKTATÚRU! A čo je najhrozivejšie, priatelia, od môjho posledného AUDIO LISTU došlo ku konkrétnemu činu, ktorý zapálil jednu zo zápalných šnúr vojny!

V niekoľkých nedávnych nahrávkach som hovoril o podobnosti medzi dnešnými množiacimi sa krízami a krízami, ktoré predchádzali prvej svetovej vojne. Tie krízy pripravili pôdu, ale spúšťačom vedúcim k vojne bol konkrétny incident. Tou udalosťou, priatelia, bol neočakávaný atentát na kľúčovú politickú osobnosť. Stalo sa to v roku 1914 a teraz, v roku 1981, sa to stalo znova.

Moje tri osobitné témy v tomto AUDIO LISTE sú:

Téma č. 1 — ATENTÁT NA SADATA PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 2 — PROGRAM REAGANOVEJ ADMINISTRATÍVY NA POLONIZÁCIU AMERIKY

Téma č. 3 — ROZHODNUTIE O MX A AMERICKÝ POSTOJ PRVÉHO ÚDERU

Téma č. 1 — Na politiku atentátov sa možno vždy spoľahnúť, že udrie bez varovania. Jedného osudného dňa udrela v hlavnom meste neďaleko Stredozemného mora. Deň sa začal bez náznaku toho, čo malo prísť. Stredomorské slnko jasne a teplo svietilo; bol to deň ako stvorený na pikniky a prehliadky. V ten osudný deň sa mal na verejnosti objaviť nezvyčajný vodca. Bol to muž pevnej vôle, nie všeobecne obdivovaný, ale určite priťahujúci pozornosť. Na verejné vystúpenia toho dňa sa vyparádil úplnou súpravou vyznamenaní, aby posilnil svoj obraz.

Bol to kontroverzný muž a jeho politika vyvolávala horúce diskusie. V zahraničnej politike si vytýčil smer, ktorý ho odlišoval od ostatných v jeho regióne. Mnohým sa jeho myšlienky nepáčili. V celom regióne, kde tento nezvyčajný muž žil, hrozilo, že hlboké rozpory vybuchnú do násilia. Ústredný problém sa týkal menšiny zbavenej práv, rozptýlenej po častiach niekoľkých krajín. Táto menšina bola obeťou manévrov veľmocí, ktoré pred jednou generáciou zmenili mapu. Zostala bez národnej identity, po ktorej túžila, a roztrúsená v častiach viacerých štátov.

Príslušníci tejto menšiny celé desaťročia bojovali za opätovné získanie svojich práv a pomaly, ale isto silneli. Tieto skutočnosti v ten jasný slnečný deň ťažili myseľ kontroverzného vodcu. Bol presvedčený, že smer, ktorý presadzuje, je správny. Zúčastňoval sa na rokovaníach, ktoré mohli viesť k určitej forme regionálnej autonómie pre túto menšinu. Mala ju dostať v rámci štátov, kde žila. Jeho verejné vystúpenia v ten slnečný deň mali podčiarknuť odhodlanie pokračovať vo zvolenom smere. Myslel si, že je iba otázkou času, kedy jeho diplomatické myšlienky prinesú trvalý mier jeho zmietanému regiónu a jemu samému česť.

Taký bol sen tohto muža, priatelia, ale sen sa náhle skončil ako nočná mora. Do tepla jasného stredomorského slnka zrazu zasiahlo mrazivé zdesenie politiky atentátov. Zaznel dážď výstrelov a muž, ktorý si vytýčil taký nezávislý smer, ležal mŕtvy.

Po atentáte okamžite nasledovali otázky vršené na ďalšie otázky. „Aké veľké bolo sprisahanie?“ Spočiatku sa zdalo, že iba hrstka, možno štyria či piati muži. Neskôr sa objavili náznaky, že mohlo byť oveľa väčšie. „Čo podozrivé správanie susednej vlády voči zavraždenému vodcovi?“ Dôkazy boli protichodné. A: „Prečo takému dôležitému vodcovi tak úplne chýbala účinná ochrana?“ Táto otázka zostáva, priatelia, dodnes záhadou.

Často sa hovorí, že dejiny sa opakujú; a naozaj sa opakujú, priatelia, ak sa to len dokážeme naučiť vidieť.

Práve som opísal nie jednu, ale dve historické udalosti. Jednou bol atentát na entitu známu ako egyptský prezident Anwar Sadat minulý mesiac, 6. októbra. Druhou udalosťou, ktorá presne zodpovedá rovnakému opisu, bol atentát pred 67 rokmi. Mám na mysli atentát na rakúskeho arcivojvodu Františka Ferdinanda 28. júna 1914. Minulomesačný atentát sa odohral v egyptskom hlavnom meste Káhira, približne 100 míľ južne od stredomorského pobrežia. Obeťou bola entita prezident Sadat. Za posledných päť rokov sa Sadat stal v arabskom svete veľmi kontroverzným a izolovaným. Dôvodom bolo jeho spojenie s Izraelom prostredníctvom takzvaných dohôd z Camp

Davidu.

Veľkým problémom dnešného Blízkeho východu sú, samozrejme, Palestínčania. Sú dnešnou menšinou zbavenou práv, obeťami veľmocenského prekresľovania máp, ktoré pred jednou generáciou vytvorilo Izrael. Palestínčania, prevažne vyhnaní zo svojho niekdajšieho domova, sú dnes ako siroty rozptýlení po viacerých štátoch. Nikdy však nestratili odhodlanie získať späť svoje práva a národnú identitu a pomaly, ale isto silnejú. Väčšina dnešných arabských vodcov podporuje tieto palestínske túžby v plnej miere. Pred štyrmi rokmi však Sadat svojimi jednostrannými krokmi voči Izraelu porušil jednotu svojich arabských bratov. Odvtedy sa spájal s akýmsi polovičatým riešením palestínskeho problému. Toto riešenie sa nazýva „autonómia“.

V týchto dňoch často počúvame o takzvaných rokovaniach o autonómii medzi Egyptom a Izraelom. Vám a mne, tisíce míľ od miesta diania, môže myšlienka regionálnej autonómie Palestínčanov znieť celkom dobre, ale pre samotných Palestínčanov nie je nijakým riešením. Vidia v nej iba spôsob, ako ich naveky uzamknúť v súčasnom stave bez domova; a, priatelia, majú v tom úplnú pravdu. Veď Palestínčania ani nie sú účastníkmi takzvaných rokovaní o autonómii, ktoré majú rozhodnúť o ich osude. Takáto teda bola situácia minulý mesiac, 6. októbra:

Blízky východ vriaci nevyriešeným napätím po veľmocenskom prekreslení mapy pred jednou generáciou; menšina zbavená práv bojujúca za obnovenie svojej národnej identity; a jediný neortodoxný vodca hľadajúci polovičaté riešenie založené na takzvanej regionálnej autonómii pre menšinu.

Znie to ako situácia jedinečná pre našu dobu, ale, priatelia, nie je jedinečná. V dôležitých ohľadoch je takmer presnou kópiou situácie, ktorá vybuchla do prvej svetovej vojny.

V roku 1914 nebol svetovým ohniskom napätia Blízky východ, ale Balkánsky polostrov. Vtedajšou menšinou zbavenou práv neboli Palestínčania, ale skupina národov súhrnne označovaných ako Juhoslovania. Juhoslávia, ako ju poznáme dnes, v roku 1914 neexistovala. Mapa regiónu bola namiesto toho mozaikou názvov ako Srbsko, Bosna a Hercegovina. Po regióne boli rozptýlené vzájomne príbuzné juhoslovanské národy. Pred jednou generáciou ich obrali o moc a identitu a chceli ich späť.

Niekoľko rokov pred vypuknutím prvej svetovej vojny viedlo toto napätie opakovane k bojom na Balkáne. Do tejto nebezpečnej situácie vstúpil arcivojvoda František Ferdinand, dedič rakúskeho trónu Rakúsko-Uhorska. Obával sa, že balkánska situácia môže viesť k rozpadu jeho ríše, a preto navrhol polovičaté riešenie, ktoré malo upokojiť Juhoslovánov a zároveň zachovať súčasný stav. Jeho plán pre túto menšinu zbavenú práv sa nazýval „regionálna autonómia“. Bol prakticky predobrazom takzvaného plánu autonómie, o ktorom dnes počúvame v súvislosti s Palestínčanmi. Juhoslovania neboli myšlienkou autonómie v roku 1914 o nič nadšenejší než Palestínčania dnes, v roku 1981. Bola to situácia ako stvorená na prípravu atentátu. Platilo to v roku 1914 a znova v roku 1981, sotva pred mesiacom.

Oba atentáty sa líšili v detailoch, ale ich celkový vzorec bol veľmi podobný. Arcivojvoda Ferdinand sa objavil v otvorenom automobile s vyznamenaniami a znakmi kráľovskej hodnosti. Sadat sa objavil na prehliadke s vojenskými vyznamenaniami a insígniami. Oboch zastrelili bez zásahu bezpečnostného personálu proti atentátnikom, kým nebolo neskoro. Oboch zabili v hlavných mestách neďaleko Stredozemného mora — arcivojvodu Ferdinanda v provinčnom hlavnom meste Sarajevo v Bosne; Sadata v egyptskej Káhire. Po oboch atentátoch okamžite nasledovali podozrenia namierené proti susednému štátu. Pri Sadatovi smerovali proti susednej Líbyi; pri arcivojvodovi Ferdinandovi obviňovali Srbsko. A tieto obvinenia, priatelia, spustili proces, ktorý viedol priamo k prvej svetovej vojne.

Ak by to všetko nestačilo, dnešná situácia má ešte jednu rozhodujúcu podobnosť s rokom 1914. V predvečer prvej svetovej vojny stáli v Európe proti sebe dva veľmocenské bloky. Jeden sa nazýval Trojdohoda a tvorili ho Británia, Francúzsko a cárske Rusko; druhý bol Trojspolok, tvorený Nemeckom, Rakúsko-Uhorskom a Talianskom. Tieto dva veľmocenské bloky boli v politike kontinentu niečím novým a nebezpečným. Boli to trvalé spojenectvá namiesto niekdajších dočasných zväzkov na osobitný účel. Boli dedičstvom politiky rovnováhy moci z čias Bismarcka a Disraeliho. Oba bloky boli tak vyrovnané, že sa predpokladalo, že udržia mier, ale mali spoločné slabé miesto. Tým bol Balkánsky polostrov. Samotné balkánske štáty boli malými hráčmi na svetovej scéne, medzi nimi a veľmocami však existovali zmluvy. Práve cez tieto väzby boli veľmoci vtiahnuté do toho, čo sa stalo prvou svetovou vojnou.

Dnes, priatelia, znovu žijeme v dobe, keď už desaťročia stoja proti sebe dva veľmocenské bloky. Jeden sa sústreďuje okolo Ruska a druhý okolo Spojených štátov s ich spojencami. Napríklad v samotnej Európe stojí NATO zoči-voči Varšavskej zmluve rok čo rok. Dnes je to oveľa horšie než v roku 1914. Je to zložitejšie a vznikajú aj tajné spojenectvá. A tak ako mal rok 1914 slabé miesto na Balkáne, slabým miestom roku 1981 je Blízky východ spolu s Perzským zálivom.

V roku 1914 atentát na arcivojvodu Františka Ferdinanda šokoval svet. Bol spúšťačom reťaze udalostí, ktorá vyvrcholila prvou svetovou vojnou. Rakúsko-Uhorsko obvinilo Srbsko zo spoluúčasti na atentáte a vydalo tvrdé ultimátum. Malé Srbsko sa obrátilo na Rusko so žiadosťou o ochranu a Rusko súhlasilo. Rakúsko-Uhorsko vyhlásilo Srbsku vojnu; Rusko začalo mobilizovať. Rakúsko-Uhorsko požiadalo svojho spojenca Nemecko, ktoré okamžite vyhlásilo vojnu Rusku. Nemecko požiadalo ruského spojenca Francúzsko, aby sa nezapájalo, ale Francúzi odpovedali vyhýbavo. Nemecko potom vyhlásilo vojnu Francúzsku a pripravovalo pochod cez Belgicko na útok proti Francúzsku. Británia varovala Nemecko, aby neporušilo belgickú neutralitu. Nemci napriek tomu vyrazili. Británia vyhlásila vojnu Nemecku. Situácia takto ďalej narastala ako snehová guľa, až celá Európa horela vojnou. Bola to vojna, z ktorej nemohli vyjsť víťazi okrem neviditeľných mocných síl v zákulisí. Týmto silám sa však podarilo rozpútať vojnu, ktorú nebolo možné vyhrať, pre vlastné sebecké ciele — a všetko začali prekvapivým atentátom!

Keď som 30. septembra nahrával AUDIO LIST č. 68, varoval som, že entita Sadat je pripravovaná na atentát. Tunajší štátni socialisti, čiže americkí boľševici, sa snažia rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU technikami podobnými tým, ktoré pred 67 rokmi viedli k prvej svetovej vojne. Napokon prišiel čas použiť Sadata na posunutie vojnového plánu.

Napriek zdaniu zosnulý prezident Anwar Sadat pred štyrmi rokmi nezačal rokovania s Izraelom z vlastnej iniciatívy. Namiesto toho sa z neho stala nedobrovoľná bábka Spojených štátov a Izraela! Čo so Sadatom urobili, som prvýkrát odhalil pred štyrmi rokmi v tomto mesiaci v AUDIO LISTE č. 28.

Až do jari 1977 Anwar Sadat vždy odmietal myšlienku priamych rokovaní s Izraelom. V apríli toho roku navštívil Washington na rozhovory s vtedajším prezidentom Carterom. Keď sa novinári pýtali, či by uvažoval o priamych rokovaniach s Izraelom, Sadat túto myšlienku znovu odmietol ako príliš drastickú. O trochu viac než šesť mesiacov neskôr však náhlou mierovou iniciatívou a návštevou Izraela elektrizoval svet. V AUDIO LISTE č. 28 som informoval, čo sa mu stalo, že sa jeho myslenie tak radikálne zmenilo. Sadata podrobili technikám psychologického programovania, ktoré tajne používajú Spojené štáty a ďalšie spravodajské agentúry. Naprogramovali ho neodolateľným nutkaním ísť proti všetkému svojmu dovtedajšiemu mysleniu a rokovať priamo s Izraelom. Podstatou bolo to, o čom som informoval pred štyrmi rokmi. Zopakujem vtedajšiu správu, citujem:

„Sadatova mierová iniciatíva voči Izraelu má byť, bez vedomia samotného Sadata, prvým krokom k vojne.“

Minulý mesiac tajná spoločná vojenská junta amerického Pentagónu a Izraela použila Sadatov obraz naposledy. Atentát v Káhire ukončil Sadatovu éru a zároveň spustil odpočítavanie k zrúteniu egyptsko-izraelskej mierovej zmluvy na ceste k vojne! Niekoľko hodín po atentáte začali izraelskí vodcovia vyjadrovať pochybnosti, či mier bez Sadata prežije. Povedali, že to môže vyvolať prehodnotenie plánu dokončiť izraelské stiahnutie zo Sinaja podľa harmonogramu na budúcu jar.

Keď arcivojvodu Františka Ferdinanda zavraždili v júni 1914, veľmi rýchlo to viedlo k vypuknutiu vojny. Vojna sa rozbiehala už začiatkom augusta, iba šesť týždňov po atentáte. Dnes pôsobia tie isté neviditeľné sily a ich hlavní aktéri, situácia je však zložitejšia. Preto by bolo chybou očakávať rovnaký harmonogram, ale duté ozveny roku 1914 znejú dnes na Blízkom východe čoraz hlasnejšie.

Zložité manévry americkej bolševicko-sionistickej junty Spojených štátov a Izraela sa nateraz presúvajú do iných oblastí než Egypt. Na jednej strane čoraz viac počúvame o Líbyi. Postupne nás navykajú na predstavu, že líbyjský silný muž Kaddáfí je šialenec, ktorý by mohol urobiť takmer čokoľvek. Toto je, priatelia, iba ďalšia prísada pripravovaná na vrhodenie do amerického bolševicko-sionistického vojnového kotla. Keď nastane správna chvíľa, Kaddáfího možno naprogramovať, aby urobil niečo zdanlivo šialené a pomohol vyvolať vojnu.

Už v roku 1974 som v newyorskej rozhlasovej stanici WMCA informoval, že Líbya je pod kontrolou americkej CIA. Kaddáfího a jeho prisluhovačov priviezli do Spojených štátov a CIA ich vycvičila na uskutočnenie štátneho prevratu. Kaddáfí sa potom vrátil, vykonal prevrat a dosadil sa za nového líbyjského vodcu. Zároveň si dosadil CIA ako nenahraditeľného pomocníka. Toto sú, priatelia, skutočnosti stojace za šokujúcimi nedávnymi správami o americkom zapojení v Líbyi.

Dôležitejšia než Líbya je však Saudská Arábia. Keď som 30. septembra nahrával AUDIO LIST č. 68, zdalo sa, že rozhodujúca dohoda o lietadlách AWACS so Saudskou Arábiou má problémy. Informoval som však, že Izrael tajne chce jej schválenie. Je to súčasť plánu pripraviť Saudskú Arábiu tak, aby vyzerala ako vierohodná hrozba pre Izrael. To mu poskytne potrebnú zámienku na obmedzený jadrový úder proti saudským ropným poliam.

Priatelia, rozhodujúcim zlomom v debate o AWACS bol atentát na Anwara Sadata. Od toho dňa sa nerozhodnutí americkí senátori začali prikláňať k podpore dohody. Niektorí kľúčoví senátori dokonca zmenili odpor na podporu a povedali, že ich názor zmenil atentát na Sadata. Dňa 28. októbra americký Senát schválil predaj lietadiel AWACS Saudskej Arábii. Bol to „bod, z ktorého niet návratu“ pre Blízky východ! Mierové kroky zosnulého Anwara Sadata poslúžili zamýšľanému účelu. Nasmerovali svet na cestu k termonukleárnej vojne!

Téma č. 2 — Pred dvoma dňami prišla z Washingtonu nová záplava zlých hospodárskych správ. Oficiálna nezamestnanosť vyskočila v októbri zo 7,5 % na 8 %, iba za jediný mesiac. Hlboké prepady bývania a automobilového priemyslu sa ďalej prehlbujú a Reaganov sľub vyrovnaného federálneho rozpočtu do roku 1984 bol teraz oficiálne opustený. Vládne údaje zároveň ukazujú, že čoraz viac ľudí sa čoraz hlbšie zadlžuje. Aj pri spomaľujúcom sa hospodárstve pokračuje cválajúca inflácia, ktorá stále sťažuje vyžiť s príjmom.

Súkromne vlastnená korporácia Federálneho rezervného systému medzitým udržiava vysoké úrokové sadzby, ktoré hospodárstvo dusia. Iba pred niekoľkými krátkymi týždňami prezident vôbec prvýkrát priznal americkú recesiu. Entita prezident Reagan prekvapila novinárov vyhlásením, že krajina je v miernej recesii. Potom ďalší vládni hovorcovia zmiernili úder a nazvali ju „obdobím stagnácie“. Teraz

tieto nenútene znejúce prvé priznania nahrádzajú správy, ktoré sú zo dňa na deň horšie. Americké hospodárstvo sa zhoršuje príliš rýchlo, aby to ešte dokázali zakryť upokojujúce úsmevy a prázdne frázy.

Ak chcete pochopiť, čo sa so Spojenými štátmi skutočne deje, musíte sledovať základy. Existujú dve rozhodujúce oblasti hospodárstva, ktoré sú kľúčom k vytváraniu prosperity alebo depresie. Sú nimi automobilový priemysel a bývanie. Obe sú teraz v hlbokých problémoch; a keď klesajú, sťahujú so sebou celé naše hospodárstvo.

Techniky použité na vyvolanie Veľkej hospodárskej krízy v tridsiatych rokoch sa znovu používajú dnes. Pred šiestimi rokmi som v AUDIO LISTE č. 5 krátko hovoril o múdrom nemeckom profesorovi, ktorý ma učil financie, bankovníctvo a ekonómiu. V dvadsiatych rokoch sa s ním radili Rockefellerove záujmy a tvrdili, že chcú vedieť, ako utlmiť infláciu. Keď im však ukázal, ako sa to dá, jeho informácie namiesto toho zneužili na vytvorenie Veľkej hospodárskej krízy!

Tento nemecký ekonóm mi zveril mnoho vecí a jednou bolo, ako sa manipuluje s hospodárstvami. Ukázal mi, ako možno kľúčové odvetvia bývania a automobilov použiť na zrazenie celého hospodárstva. Pred troma rokmi som v AUDIO LISTE č. 41 včas varoval, že tento proces sa uvádza do pohybu. Ako som vtedy informoval, General Motors 7. novembra 1978 prezradil, že vopred pozná plán novej americkej hospodárskej depresie. V ten deň GM znížil dividendy svojich akcií na polovicu. Tento krok pred troma rokmi prekvapil burzu, pretože predaj áut bol dobrý. Odvtedy však úrokové sadzby stúpili do pásma „úžerníkov“ a automobilový priemysel aj bývanie zasiahli ťažké časy. Pred niekoľkými dňami oznámili, že predaj automobilov v Spojených štátoch klesol na najnižšiu úroveň za 23 rokov.

Keď boli pomery naposledy také zlé, prežívali sme prudkú recesiu rokov 1957 až 1958. Priatelia, ešte ste však nič nevideli!

Bývanie na tom nie je lepšie. Neuveriteľné úrokové sadzby spolu s nekontrolovanou infláciou základných cien znížili predaj všetkých druhov bývania na minimum. Keď počujete mesačné štatistiky o prehlbujúcej sa nezamestnanosti, priatelia, pamätajte, že sú iba príznakom toho, čo sa deje.

Všeobecná nezamestnanosť sleduje rovnakú zostupnú cestu ako bývanie a automobilový priemysel. V mnohých metropolitných oblastiach už nezamestnanosť v stavebných profesiách dosiahla 20 % a ďalej rastie. Rovnako prepúšťanie neustále zvyšuje nezamestnanosť v automobilovom priemysle. Stratené pracovné miesta v týchto dvoch odvetviach znamenajú spomalenie aj ostatných podnikov. Preto sa všeobecná nezamestnanosť za súčasných pomerov môže iba zhoršovať. Milióny amerických pracujúcich sú nervózne, keď vidia, čo sa deje. Mnohí sa zvlášť obávajú, pretože cítia zásadný posun postoja vlády k pracujúcim.

Pred niekoľkými týždňami sa tieto obavy prejavili na takzvanom zhromaždení ku „Dňu solidarity“, ktorého sa priamo tu vo Washingtone zúčastnilo štvrt milióna ľudí. Tentoraz bolo zhromaždenie pokojné. Musím však informovať, že pôsobia sily, ktoré čoskoro hrozia prepuknutím do násilných nepokojov tu vo Washingtone aj v ďalších veľkých mestách. Jedným z ich pravdepodobných katalyzátorov bude náhle zrušenie dávok pre núdznych. Problémom nie je ani tak to, čo sa robí, ako spôsob, akým sa to robí. Namiesto postupného ukončenia programov s časom na prispôbenie ich jednoducho odseknú. Mnohí ľudia majú pocit, že ich odhadzujú na smetisko. Rastie nevôľa a zúfalstvo. Zároveň sa v Amerike blížia nedostatky. Budú zahŕňať aj potraviny, a to skôr, než si väčšina z nás predstavuje.

Hlad bol vždy jednou z obľúbených politických zbraní bolševikov, pretože je taký mocný. Kedysi ho použili v Rusku. Dnes ho používajú v Poľsku a zajtra ho použijú priamo tu v Spojených štátoch!

Rozsiahly hlad možno v Amerike vyvolať aj bez nedostatku poľnohospodárskej produkcie.

V tomto ohľade sa situácia za posledný rok dramaticky zmenila, pretože, priatelia, Sovietsky zväz zastavil program úpravy počasia na znižovanie našej úrody. Ak si spomínate, bývalá Carterova administratíva ovládaná bolševikmi vyhlásila v januári 1980 obilné embargo proti Rusku. Nasledujúci mesiac som v AUDIO LISTE č. 54 informoval, že Kremľ odpovedá rozsiahlym pozmeňovaním amerického počasia. Ďalšie štyri mesiace som nemohol poskytovať mesačné aktualizácie, pretože som sa zotavoval z takmer smrteľného infarktu. Keď som však v júni 1980 obnovil sériu AUDIO LISTOV, počasia sa už v Amerike stalo veľkou správou. Obrovské pestovateľské oblasti Spojených štátov zvieralo spaľujúce sucho, ktoré bolo neočakávané aj veľmi silné. Rusi zabezpečili, aby ich odkaz pochopil náš vtedajší prezident, pestovateľ arašidov. Prvýkrát v zaznamenanej histórii zlyhala v roku 1980 úroda arašidov na hlbokom Juhu. Zničilo ju počasia.

Americké obilné embargo proti Rusku bolo bolševickým pokusom použiť zbraň hladu v medzinárodnom rozsahu, ale obrátilo sa proti nim. Rusi si trochu utiahli opasky, no utrpeli málo. Namiesto toho sa na pokraji obdobia hladu pre zlyhanie úrody ocitli Spojené štáty. Mohlo by to prebehnúť spôsobmi, ktoré by spôsobili skutočné problémy našim neviditeľným vládcom. Chcú uvaliť hlad na vás a mňa, ale iba podľa vlastného harmonogramu ako spôsob ovládania. Preto sa pred šiestimi mesiacmi obilné embargo proti Rusku skončilo. Americké počasia sa následne počas práve uplynulého leta 1981 vrátilo do normálu. Oblasti postihnuté suchom pred rokom dostali v mnohých prípadoch výdatné dažde, ktoré obnovili ich produktivitu. Ako som povedal, bezprostredná hrozba hladu v Amerike už nepochádza zo zlyhania úrody spôsobeného ruskými zásahmi do počasia. Keď namiesto toho udrie hlad, možno ho spôsobí náhle narušenie nášho systému distribúcie potravín.

Dnes žijeme vo veku agropodnikania, pričom produkcia väčšiny potravín sa sústreďuje v niekoľkých hlavných oblastiach. Najväčšia koncentrácia je v Kalifornii, ktorá produkuje 40 až 50 % mnohých druhov nášho ovocia a zeleniny. Ďalšie poľnohospodárske štáty sa špecializujú na iné časti zásobovania — obilie, mäso a podobne. To, čo spája celú krajinu, aby sme všetci mali čo jesť, je doprava. Existuje heslo: „Americké potreby sa presúvajú kamiónmi.“ Nikde neplatí viac než pri potravinách. Supermarkety po celej krajine majú na regáloch iba približne trojdňovú zásobu potravín. Musia byť neustále dopĺňané plynulým prúdom kamiónov.

Kamióny, priatelia, potrebujú na pohyb ropné dodávky. Keď izraelský jadrový úder uzavrie saudské ropné polia, náhle sa preruší veľká časť našich dodávok ropy. Ak sa plán úspešne uskutoční, bude to znamenať prídel benzínu a obmedzenie pohybu pre nás všetkých. Bude to znamenať aj vážne narušenie distribúcie potravín.

Pred chvíľou som spomenul nedávne washingtonské zhromaždenie pod názvom „Deň solidarity“. Istým spôsobom to bola ironická voľba názvu. Pripomína takzvaný odborový zväz Solidarita v Poľsku. V Poľsku je Solidarita nástrojom amerických bolševikov, ktorí sa snažia zničiť hospodárstvo na účely revolúcie a vojny. Aj tu v Amerike sa americkí bolševici snažia zničiť hospodárstvo — a z podobných dôvodov. Tu sa to však pokúšajú urobiť prostredníctvom samotnej vlády. Ako sa americké hospodárstvo ďalej zhoršuje, pokračuje boj v tajnom mocenskom zápase o kontrolu vlády Spojených štátov.

Oboma frakciami v tomto mocenskom boji sú štátni bolševici a korporátni fašisti, ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 67. V poslednom čase sa tento boj dostáva na verejnosť v potýčkach. Najnovším príkladom je rozruch okolo „partizánskej kampane“ Bieleho domu proti ministrovi zahraničných vecí Alexandrovi Haigovi. Ničenie nášho hospodárstva medzitým pokračuje. Naša krajina sa polonizuje — teda Amerika sa hospodársky oslabuje, aby sa pripravila pôda na vojnu, presne

ako sa to robí s Poľskom.

Hospodárske ničenie Ameriky riadia správcovia peňazí korporácie Federálneho rezervného systému a ministerstva financií. Aby však udržali zdanie snahy pomôcť nášmu hospodárstvu, plán falošného nového zlatého štandardu pre našu menu alebo štátne dlhopisy ďalej potichu napreduje. Môžem informovať, že Kongres teraz potichu predĺžil pôsobenie Federálnej komisie pre zlato do 31. marca 1982. Trik so zlatým štandardom má vyzeráť dobre, ale je to podvod. Ako môže údajný zlatý štandard niečo znamenať, keď údajné zlaté rezervy neexistujú? Veď keď prezident Nixon v roku 1971 zatvoril zlaté okno, bolo to preto, že americké zlaté rezervy tajne vyčerpali! Nixonovým ministrom financií bol vtedy John Connally. Teraz verejne ostro vystúpil proti myšlienke zlatého štandardu — a jeho dôvod je jednoduchý. New York Times ho minulý mesiac, 19. októbra, citoval:

„Nemáme to zlato.“

Kamkoľvek sa pozriete, vidíte iba otázky o skutočnom stave amerických zásob zlata. Napríklad pred troma rokmi veľké médiá pre zmenu vyvolali senzáciu okolo newyorského skúšobného úradu drahých kovov. Správne informovali, že chýba približne 5 000 uncí zlata — zmizlo bez stopy! Priatelia, veľké médiá by sa mali vrátiť a znova preveriť svoje zdroje. Za fiškálny rok končiaci sa 30. septembra 1981 chýba v newyorskom skúšobnom úrade ďalšie zlato! Po škandále pred troma rokmi tam údajne sprísnil bezpečnosť a postupy — aspoň to verejnosti tvrdilo ministerstvo financií. Ale iba za tento posledný rok zmizlo ďalších 3 163 uncí zlata.

Áno, priatelia, Amerika sa polonizuje. Tak ako je Poľsko obeťou zámerného hospodárskeho chaosu, sme ňou aj my. Cieľom v Poľsku je vyvolať spoločenské otrasy, krviprelievania a predohru vojny. Rovnaký cieľ je aj priamo tu v Spojených štátoch. Keď sa objavia nepokoje z nezamestnanosti a hladu, spustia tajnú vojenskú „OPERÁCIU GARDEN PLOT“, o ktorej som prvýkrát informoval v lete 1975. Všetko je to súčasť plánu národného núdzového stavu na ceste k PRVEJ JADROVEJ VOJNE.

Téma č. 3 — Začiatkom minulého mesiaca, 2. októbra, entita prezident Reagan oznámila dlho očakávané rozhodnutie o programe rakiet MX. Posledné roky sme počúvali o MX a najrôznejších možnostiach jeho mobilného umiestnenia. Hovorili nám, že MX bude musieť byť mobilný, aby prežil ruský jadrový útok.

Po rokoch týchto rečí mnohých šokovalo Reaganovo rozhodnutie o MX. Vyhlásil, že slávny systém „pretekárskej dráhy“ pre MX na Západe sa napokon nepostaví. Namiesto toho rakety jednoducho nahradia starnúce Titany, keď sa v roku 1986 začne rozmiestňovanie. Aspoň taký je oznámený plán pre prvých 36 rakiet MX. Prezident v podstate povedal, že ešte nevie, čo urobiť so zvyšnými MX, ktoré sa vyrobia. A to napriek tomu, že Reaganova administratíva plánuje vyrobiť iba sto kusov — polovicu pôvodného plánu.

Mnohí ľudia, ktorí pozorne sledujú obranu, boli oznámením ohromení. „Čo sa stalo s myšlienkou mobilnej rakety?“ pýtali sa. Priatelia, odpoveď je stále tá, ktorú som odhalil v AUDIO LISTE č. 55 v júni 1980. Skutočná americká mobilná raketa vôbec nie je MX, ale menšia, úplne tajná raketa. Nazýva sa „Minuteman TX“ a práve teraz sa rozmiestňuje na amerických železničiach! Každá raketa TX sa prepravuje v osobitnom vagóne so špicatou strechou podobnou stodole.

Od opisu v mojej správe z júna 1980 viacerí poslucháči videli a fotografovali vagóny s raketami Minuteman TX. Asi pred šiestimi mesiacmi som vydal osobitný bulletin s dvoma takýmito fotografiami. V AUDIO LISTE č. 55 som vysvetlil, že publicita okolo takzvaného programu MX je iba krytím tajného programu mobilných rakiet TX. Nedávno som informoval, že rozmiestnenie rakiet TX sa má dokončiť do budúcej jari, približne o šesť mesiacov. Teraz, keď sa program blíži ku koncu, krycí príbeh mobilnej

rakety MX už takmer splnil úlohu. Preto Reaganova administratíva teraz prestáva predstierať, že MX bude mobilný.

Spory okolo programu MX budú pokračovať, ale myšlienka mobilnej rakety sa v oficiálnych verejných vyhláseniach mení. Keď sa systém Minuteman TX stáva hotovou vecou, začíname počúvať skúšobné návrhy, ktoré nás majú na túto myšlienku navyknuť. Napríklad senátor John Glenn vystúpil minulý mesiac, 18. októbra, v televíznom programe CBS „Face the Nation“. Povedal, že ministerstvo obrany by malo rozmiestniť menšiu mobilnú raketu než MX. Navrhol ich umiestniť do prívosov na cestách krajiny, ktoré by cestovali po celých Spojených štátoch. Systém, ktorý opísal, bol takmer totožný s tajným TX, cestujúcim Minutemanom, ktorý som zverejnil pred 17 mesiacmi. V Glennovom opise bol iba jeden dôležitý rozdiel. Starostlivo sa vyhol železničiam a hovoril namiesto toho o nákladných prívosoch. Keby spomenul železnice, „prezradil by tajomstvo“, pretože práve na železničiach sú tajné rakety TX skutočne rozmiestnené.

Hlboké utajenie programu Minuteman TX vyplýva z toho, že nejde o obrannú zbraň. Tajní americkí vojenský plánovači ho chcú použiť na jadrový prvý úder proti Rusku. Navyše rakety TX medzi nami stavajú nás všetkých do predných línií jadrového útoku. Dnes sme všetci v zákopoch!

Veľké médiá doteraz moje obvinenia v tomto zmysle držali pod informačným embargom. Jeden časopis však teraz našiel odvahu zverejniť ich spolu s fotografiami raketových vagónov TX. Volá sa COMBAT READY. Moje obvinenia sú uverejnené v článku s názvom „JE MX ZBRAŇOU NA PRVÝ ÚDER?“ Nachádza sa vo vydaní na január 1982, ktoré sa práve začalo predávať po celej krajine.

Prvýkrát som informoval, že Amerika tajne prechádza na politiku jadrového prvého úderu proti Rusku, v lete 1978. Mnohým vtedy táto myšlienka pripadala neuveriteľná. Teraz sa však s blížiacou sa vojnou postoj prvého úderu Spojených štátov stáva čoraz zjavnejším.

Krátko po oznámení Reaganovho rozhodnutia o MX minulý mesiac Herbert Scoville mladší rozobral jeho dôsledky pre prvý úder v New York Times. Scoville, bývalý zástupca riaditeľa CIA, napísal článok začínajúci slovami, citujem:

„Rozhodnutie prezidenta Reagana o rakete MX signalizuje, že Spojené štáty sa teraz pevne a verejne vydali na strategickú jadrovú politiku prvého úderu. Je to recept na jadrovú katastrofu — katastrofu, ktorá nemá v dejinách ľudstva obdobu.“

Scoville poukazuje na to, že MX v propagovanej podobe dáva zmysel iba ako zbraň prvého úderu. Napríklad MX má údajne byť zbraňou proti medzikontinentálnym balistickým raketám, ale jediný spôsob, ako by mohol zničiť ruské rakety stojace na zemi, je, keby ich Rusi ešte neodpálili. Inými slovami, museli by sme vystreliť prví. Scoville poukazuje na to, že myšlienka „strielať prvý“ sa stáva ešte nevyhnutnejšou pri rozhodnutí umiestniť MX do starých síl Titanov. Samotné ministerstvo obrany hovorí, že najväčšie ruské rakety, citujem: „s vysokou pravdepodobnosťou dokážu zničiť akýkoľvek známy pevný cieľ“. Inými slovami, silá Titanov nemožno spevniť dostatočne na ochranu pred ruskými raketami, a preto jediným spôsobom použitia MX je vystreliť ako prvý.

Keby všetci Američania poznali takéto varovné vyhlásenia autorít, možno by sa katastrofa dala odvrátiť. Väčšina ľudí však dnes takéto varovania nikdy nepočuje. Ak máme šťastie a sme pozorní, možno ich raz uvidíme v novinách; čoskoro ich však odplaví nekonečná záplava klamstiev z Washingtonu. Väčšina z nás si nebezpečenstvo neuvedomuje, a preto ani slovom neprotestujeme, keď nás naši vodcovia zrádzajú a ženú ku katastrofe!

Tajné prípravy Spojených štátov na prvý úder však nie sú úplne bez odporu. Plán poznajú za múrmi Kremľa a ruskí vodcovia pracujú na niekoľkých frontoch. Pokračujú napríklad v oslabovacej kampani

proti americkej schopnosti viesť vojnu, ktorú začali pred niekoľkými rokmi. Jeden deň sa vykoľají vlak a vybuchne niekoľko chemických cisternových vagónov smerujúcich do obranného závodu. Iný deň nevysvetlený výbuch vymaže malé zbrojné laboratórium z povrchu Zeme. Potom dôjde k sérii havárií vojenských lietadiel. Vzorec sa neustále mení, aby ho nebolo možné rozpoznať, ale existuje a má svoj účinok!

Kremeľ vo svojej oslabovacej kampani najviac dúfa, že americké vojnové plány sa podarí celkom odstrašiť. To je nádej, nie však to, čo skutočne očakáva. Zo všetkých ľudí na Zemi poznajú dnešní ruskí vodcovia bolševickú myseľ. Kým tunajší bolševici určujú americkú vojenskú politiku, Rusi sú presvedčení, že vojna je nevyhnutná. Svojou pokračujúcou oslabovacou kampaňou sa preto snažia obmedziť škody, ktoré možno Rusku spôsobiť.

Rusi z času na čas vykonajú niečo veľkolepé vo svojej dvojitej kampani odstrašovania a oslabovania. Kým hovorím tieto slová, práve sa skončil incident, ktorého hlavným cieľom bolo odstrašenie. Mám na mysli známy prípad sovietskej ponorky, ktorá uviazla v mimoriadne citlivých zakázaných švédskych vodách.

Pred troma týždňami sa minister obrany Caspar Weinberger stal prvým americkým ministrom obrany, ktorý kedy navštívil Švédsko. Strávil tam štyri dni. Tunajší bolševici chcú vziať Švédsko aj všetky severské krajiny do svojich vojnových plánov. Rusi sú rovnako odhodlaní tomu zabrániť, a preto sa rozhodlo, že Švédsko treba podnietiť, aby si dvakrát rozmyslelo vojenské zapojenie so Spojenými štátmi.

Na švédske pobrežie vyslali dve ponorky. Obe dostali pokyn použiť zariadenia na zmarenie sonarového odhalenia a preniknúť do švédskeho pobrežného obranného pásma. Potom mala jedna hrať „na mačku a myš“ so švédskymi protiponorkovými silami; druhá sa mala dať zámerne objaviť hlboko v jednej z najcitlivejších námorných zón Švédska. Takto vznikol prípad sovietskej ponorky 137.

Vykresľovali ho ako hanbu pre Rusko, ale v skutočnosti to bol opak. Ruský veliteľ vmanévroval ponorku tak hlboko do zložitých, silno bránených vôd, aby bolo bolestne zrejmé, že nejde o náhodu. Potom ako ukážku suchého ruského humoru opatrne nasunul ponorku na skaly a jednoducho čakal na objavenie. Po čase ju objavili — nie švédske námorníctvo, ale rybárska loď! Na čisto profesionálnej vojenskej úrovni si ťažko predstaviť niečo zahanbujúcejšie či vytriezvujúcejšie pre švédske námorníctvo. Pre istotu však druhá ruská ponorka začala svoje predstavenie hneď po nájdení ponorky 137 na skalách. Druhá ponorka, hlboko v švédskych teritoriálnych vodách, vypla zariadenie proti sonarovému odhaleniu a potom sa čo najhlučnejšie potulovala, kým neprišla švédska protiponorková bojová skupina. Švédi boli pripravení zhadzovať hlbkové nálože na zdanlivo uväznenú ponorku. Potom sa zariadenie znovu zaplo a ponorka jednoducho zmizla.

Celá skúsenosť bola pre švédske námorníctvo vyslovene desivá. Rusi dovolili Švédom zachovať si tvár pred verejnosťou; ale keď sa sovietska ponorka 137 pred dvoma dňami vrátila do medzinárodných vôd, s úľavou si vydýchli Švédi, nie Rusi. Rusi dúfajú, že Švédi sa nezapoja do samovražedného amerického postoja prvého úderu; ale, priatelia, zapoja sa!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍLU

Teraz je čas na moje ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍLU. Kým hovorím tieto slová, americký raketoplán sa opäť pripravuje na štart. Hovorí nám, že ide o „Columbiu“, ale tento raketoplán Rusko zničilo v apríli tohto roku. Na rampe na myse Canaveral namiesto neho stojí cvičný „Enterprise“, premenovaný na Columbiu.

Podľa mojich najnovších informácií NASA stále plánuje určitý druh prerušenej misie. Môže ísť o prerušený vzlet, ako som prvýkrát informoval v júni tohto roku, alebo o skrátenú orbitálnu misiu. V každom prípade sú však životy astronautov vo veľmi vážnom nebezpečenstve!

Čokoľvek NASA urobí, bude to zúfalá hazardná hra. Snaží sa udržať verejné zdanie, aby sa jej vojenské plány s raketoplánmi nezastavili. Ruské kozmosféry však opäť hliadkujú pozdĺž štartovacieho koridoru mysu Canaveral. Tento raketoplán nenesie vojenský náklad, a preto možno nezasiahnu — MOŽNO. Bez ohľadu na to, čo sa po štarte stane, jedno je isté: vláda vám ani mne nepovie pravdu. Raketoplán by mohol byť nástrojom mieru, ale naši vodcovia sa ho namiesto toho snažia použiť na prípravu vojny — jadrovej vojny!

Tak ako atentát na Sadata, rozhodnutie o rakete MX a zhoršujúce sa americké hospodárstvo, aj program raketoplánov nás vypúšťa do katastrofy!

To, čo nám dnes chýba najviac, je pravda. Naši vládcovia vybudovali moc na klamstvách. Kým tieto klamstvá prijímame, zostávame v ich moci, aby nás mohli využívať a ničiť. Kráčajú v temnote a snažia sa v nej držať aj nás. Jediný spôsob oslobodenia, JEDINÝ SPÔSOB, je HLADAŤ A CENIŤ SI „PRAVDU“. Svetlo pravdy odníma moc temnote a klamstvám. Pravda je mečom nášho Pána Ježiša Krista a s ním môže byť ľudstvo ešte slobodné a žiť v mieri. Volba je, priatelia, na vás a na mne.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.